

РЕШЕНИЕ

№ 1172

гр. София, 24.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **12010** по описа за **2021** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма],[ЕИК], чрез адв. М. Г., срещу Решение от 20.10.2021г., постановено по НАХД № 8802/2019 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 21-ви състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-294/09.06.2020 г., издадено от Заместник – председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на осн. чл.83, чл. 53 и чл. 27 от ЗАНН и чл. 16, ал.1, т.19 от ЗКФН, вр. чл. 647, ал.2 и чл. 644, ал.2, пр.2, във връзка с ал. 1, т. 2 от КЗ, вр. § 1, т.51 от ДР на КЗ, вр. чл. 648,ал.1 от КЗ на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 3 500 лева за извършено повторно нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

В касационната жалба са изложени доводи за противоречие на обжалваното решение с материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът твърди, че неправилно дружеството е санкционирано за извършено нарушение в условията на повторност. Изтъква, че в АУАН не са посочени фактите и обстоятелствата във връзка с процесното нарушение, което е довело до нарушаване правото на защита на дружеството. Счита за неправилна правната квалификация на

твърдяното нарушение и се твърди, че неправилно е определена датата на извършването му. Твърди, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН. Навеждат се доводи а маловажност на нарушението по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Иска се от съда да отмени обжалвания съдебен акт и вместо него да постанови друг, с който да отмени НП. Алтернативно моли НП да бъде изменено, като наложената санкция бъде преквалифицирана по чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ и да бъде наложена минималната законова санкция.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът – Комисия за финансов надзор, чрез процесуален представител – юрк. Г., оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Представя писмени бележки, в които развива доводи за законосъобразност на решението и потвърденото НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен Съд С. – град, XV – ти касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Софийският районен съд е приел от фактическа страна, че в КФН, управление „Застрахователен надзор“ е постъпила жалба с вх. № 91-02-247/09.03.2020г. от С. В., който се оплаквал относно забавено произнасяне от страна на ЗД [фирма] да изплати застрахователно обезщетение по застрахователна полица „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Във връзка с причинени неимуществени вреди на 12.07.2019 г. в ЗД [фирма] била заведена претенция на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите по застрахователна полица № BG/02/118002205686. На датата, на която е заведена претенцията – 12.07.2019 г., са били представени всички необходими доказателства, свързани с установяване на вредите и определяне на застрахователното обезщетение, както и банкова сметка, по която да бъде преведено обезщетението. С писмо НЩ-5947 от 31.07.2019 г. на ЗД [фирма] от В. са били изискани допълнителни доказателства. На 30.08.2019 г. увреденото лице е предоставило изисканите допълнителни доказателства по реда на чл. 106, ал. 3 от КЗ. На 06.11.2019 г. между ЗД [фирма] и С. В. е било подписано споразумение за изплащане на застрахователно обезщетение. Произнасянето на застрахователя е от 20.03.2020 г., когато е изплатено обезщетение на В..

В резултат на извършената проверка на ЗД [фирма] е съставен АУАН № Р-06-317/21.04.2020 г., за извършено от дружеството административно нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено НП № Р-10-294/09.06.2020 г.от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 644, ал. 2, предл. второ, във вр. с ал. 1, т. 2 и чл. 648 от Кодекса за застраховането (КЗ), вр. § 1, т. 51 от ДР на КЗ на „Застрахователно дружество [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3 500 лв. за повторно нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. АНО е приел, че е налице повторност на нарушението, тъй като е извършено в едногодишен срок от датата на влизане в сила (13.05.2019 г.) на Наказателно постановление № Р-10-937/13.12.2017 г.

Въз основа на приетата фактическа обстановка, СРС е потвърдил НП, като е достигнал до извод, че при издаването на АУАН и НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, същите са издадени от компетентни органи и съдържат всички реквизити, изискуеми от ЗАНН. Първоинстанционният съд е приел, че при съставяне на АУАН и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, а ЗД [фирма] е извършило нарушение на разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ, поради което административнонаказателната отговорност на дружеството е ангажирана законосъобразно.

Административен Съд С. – град, XV касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея, в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Касационният състав напълно споделя подробно мотивираните изводи на въззивния съд. Изводите на районния съд за доказано извършено нарушение на чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането са обосновани и законосъобразни.

Относно възражението на касатора, че процесното нарушение е квалифицирано по чл.108, ал.1 КЗ, а предходното такова, на което се е позовал административнонаказващият орган, било с правна квалификация чл. 107 КЗ (отм.), следва да се посочи, че независимо от настъпилата нормативна промяна се касае за нарушение на едни и същи защитени от правото обществени отношения, т.е. за същия вид нарушение, поради което правната квалификация на предходно нарушение по отменен вече нормативен акт не дерогира приложението на § 1, т.51 ДР на КЗ.

Правилен и обоснован е изводът на СРС, че касаторът е извършил нарушение по чл. 108, ал. 1 КЗ, както и че в случая безспорно, съгласно който застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 – 3, 8 – 10 и 13 – 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или 2. мотивирано откаже плащането.

Същевременно, чл.496, ал.1 КЗ постановява, че срокът за окончателното произнасяне по такива претенции не може да е по-дълъг от 3 месеца от предявяването им по реда на чл.380 КЗ пред застрахователя, сключил застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилите, или неговия представител за уреждане на претенции. Съотношението между двата срока е нормативно определено с чл.108, ал.3 КЗ, съгласно който в случаите на застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилите, когато не са представени всички доказателства по чл.106 КЗ, се прилага срокът по чл.496, ал.1 КЗ. Тоест, всеки един от тези два срока има

самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Понеже важат за различни хипотези, чл.108, ал.1 КЗ и чл.496, ал.1 КЗ не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща. С оглед на изричното разграничение по чл.108, ал.3 КЗ, при претенция по застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите" съгласно чл.108, ал.1 КЗ застрахователят трябва да се произнесе по нея в срок от 15 работни дни от представяне на всички доказателства по чл.106 КЗ за установяване на основанието и размера ѝ и само когато те не са представени се прилага срокът по чл.496, ал.1 КЗ за окончателно произнасяне до 3 месеца от предявяване на претенцията по чл.380 КЗ. В настоящия случай след сключването на споразумението на 30.08.2019 г. не са изисквани никакви документи. Ето защо, дадената от органите на административнонаказателното производство с АУАН и НП правна квалификация на извършеното от ЗД [фирма] нарушение по чл.108, ал.1 КЗ е правилна.

Неоснователно е оплакването на касатора за неправилно определяне на датата на извършване на нарушението. Доколкото нормата на чл.108, ал.1 от КЗ предвижда срок от 15 работни дни за произнасяне от страна на застрахователя, то датата на извършване на нарушението е определена правилно, като деня, следващ изтичането на този срок.

Неоснователно е възражението на касатора относно квалифицирането на нарушението като повторно. Санкцията за нарушението на чл. 108, ал. 1 КЗ е наложена при условията на „повторност“ на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2 във вр. с ал. 1, т. 2 от КЗ. Съгласно § 1, т. 51 от ДР на КЗ „повторно нарушение“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. В случая е налице влязло в сила на НП № Р-10-937/13.12.2017 г. (влязло в сила на 13.05.2019 г.), поради което правилно е прието, че са изпълнени предпоставките за квалифициране на нарушението като повторно. Изискването на чл. 42, т. 4 ЗАНН за описание на нарушението, чрез всички елементи от фактическия състав на деянието, е спазено при съставяне на процесния АУАН. Извършването на нарушението в условията на „повторност“ е свързано с определяне размера на наказанието по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 7 ЗАНН и не е необходимо това обстоятелство да се посочва в АУАН. Касае се за дейност на административнонаказващия орган по определяне вида и размера на наказанието в НП, за което няма изискване в чл. 42 ЗАНН да бъде посочено при съставяне на АУАН. Наложена от АНО „имуществена санкция“ е определена в размер малко над законовия минимум за нарушение, извършено в условията на повторност, поради което същата се явява правилно определена и не следва да бъде редуцирана.

Неоснователно е и твърдението, че конкретният случай е маловажен и следва да се приложи чл. 28 ЗАНН. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, с оглед характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица. Освен това в конкретния случай се касае за „повторност“ по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, а не за инцидентно неизпълнение на задължение. Противно на изложеното в жалбата, съдът приема, че в случая е съобразена нормата на чл. 12 ЗАНН, тъй като следва нарушителят да преустанови извършване на нарушения от същия вид и да спазва установените от законодателя срокове за произнасяне по заведените застрахователни претенции.

Предвид гореизложеното касационната инстанция приема, че решението на СРС е

постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноси за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер на 80 /осемдесет/ лева.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2, предл.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.второ ЗАНН, Административен съд София-град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 20.10.2021г. по НАХД № 8802/2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 21-ви състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисия за финансов надзор сумата в размер на 80 лева, представляваща направени разноси за юрисконсултско възнаграждение в касационното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.